

I-a luat pe toți colegii de clasă cu ea și au colindat librăriile din oraș, una câte una. Toți colegii au întrebat dacă pot cumpăra *Pădurea Fermecată*. Și toți au fost dezamăgiți să afle că nici o librărie n-o avea.

Atunci când Anna a intrat în ultima librărie din oraș, era atât de obosită încât abia mai putea respira.

– Am citit cartea asta în tot orașul, a spus ea, suspinând. Dar nimeni n-o are!

– Vrei să spui că nimeni nu are *Pădurea Fermecată*? a spus doamna de la teștea.

– Da, i-a răspuns Anna, încercând să pară surprinsă. De unde știți?

– Toată lumea o caută, a zis doamna. Pare o carte foarte specială.

– Da, e cea mai interesantă carte din lume. Ați putea încerca să faceți rost de ea?

Doamna s-a gândit puțin.

– Pot să comand mai multe exemplare.

– Grozav! a zis Anna. Cred că toată lumea va citi cartea asta.

Doamna a privit-o puțin neliniștită.

– Toată lumea?

– Nu chiar, i-a răspuns Anna. Dar toți copiii de la școala mea, cel puțin.

A doua zi, toate librăriile din oraș au comandat *Pădurea Fermecată*.

Școala Annei a cumpărat 25 de exemplare, iar cei din clasa Annei au citit cartea cu voce tare la ora de literatură.

Dar în carte nu scria nimic despre ea i-a spus bunica lui Waldemar.

Ultima pagină lipsea din toate cărțile. Atunci Anna a înțeles că scriitorul nu voia să dezvăluie asta.

De ce oare?

Anna a citit mult, până a trecut de miezul nopții, apoi a continuat să citească,

Dupa ce bunica a murit, au trecut câteva săptămâni înainte să mă duc din nou în padurea fermecată. Nu puteam să mă duc acolo singură. Dar până la urmă mi-am făcut curaj.

În seara timpurie așa să se însereze, dar încă mai vedeam copacii. Ca și cum umbre întinse cădeau pe pământ, dar încă mai vedeam copacii. Ca și cum în mijlocul pădurii, Răcoarea nopții m-a pătruns. Am început să tremur. Nu mai fuseseam atât de singură în viața mea.

- Bunica, am șoptit. Bunica, unde ai plecat?

M-am lăsat jos, în iarbă, și m-am uitat în sus, la cer. Acolo, o stea scilipea printre nori. Bunica n-o să mai vadă niciodată stelele, m-am gândit.

A murit.

Și vântul a șuștat printre conurile de deasupra mea.

Nu, mi s'auzeau șuștirea. Era o voce care șoptea.
Era vocea bunicii.

- Tu ești, bunica? Am întrebat. Ești acolo, printre stele?
- Bineînțeles că nu, mi-a răspuns ea. Sunt aici, ca întotdeauna, te așteptam.
Apoi am văzut Copacul. Copacul nu mai era deloc un copac.
Era bunica.

Era uniașă.

M-am ridicat și am deschis gura să spun ceva. Dar n-am putut să scot nici o vorbă.

- Te-am așteptat, Waldemar, mi-a șoptit. Trebuie să-ți spun ceva.
M-a trecut un fior.

- Ce? Ce vrei să-mi spui, bunica?

- Vreau să-ți povestesc despre cel

mai fantastic lucru pe care îl

vei trăi vreodată, mi-a

răspuns ea. Ascultă-mă
cu atenție acum.

Anna se gândește.
Dacă volumele care nu erau citite erau distruse, artau să dispară și
oamenii din cărțile acelea.
Cu o frunză toamna.
Care se ofilește.
Pe urmă se fărâmițează și se face pulbere.
Apoi se risipește în vânt. Pentru totdeauna.
Era groznic să se gîndească la asta.
Anna era aproape să izbucnească în plîns, dar pe urmă s-a înfrînat.
- Trebuie să salvăm cărțile, a spus.

Atunci doamna Monsen a zâmbit.
- Exact așa sperăm că o să spui.

Întrebarea cea mare era: cum o să salveze cărțile?
O să le pună la loc pe rafturi?
- Nu, fiindcă Milton Berg o să le găsească, a spus Anna.
Și tot vor fi distruse, pînă la urmă.
O să le ascundă?
O să le îngroape?
Nu, pentru că așa ar fi dispărut de tot.
Dacă voiau să salveze cărțile, trebuiau să găsească o soluție.

